

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS

VAN 7 TOT 77 JAAR

8 F

38

IN NEDERLAND 60 Cts

ONS VOLLEDIG TEKENVERHAAL

ALAIN GERBAULT

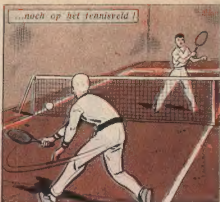
Jean Graton

ALAIN GERBAULT

door J. Graton

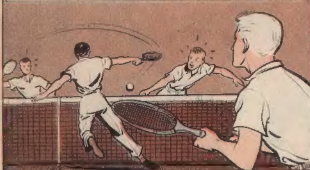
ALAIN GERBAULT werd geboren te Laval in Frankrijk op 17 november 1893. Zijn jeugd bracht hij grotendeels door te St-Malo. Hij studeerde eerst aan het Sint-Stanislaskollege te Parijs, en vervolgens aan het Pascalinstituut. Alain had veel vrienden, dank zij zijn kameraadschappelijke geest. Hij was zeer sportief, en speelde graag voetbal en tennis. In 1909 verwierf hij het schoolkampioenschap voor tennis. Na zijn middelbare studiën liet hij zich inschrijven aan de school voor burgerlijke ingenieurs, maar hij gaf intussen zijn sportoefeningen niet op...

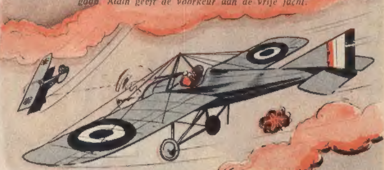

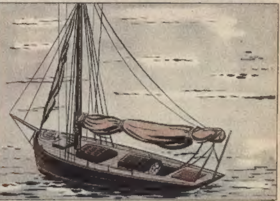

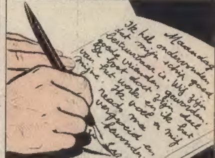
Na zijn demobilisatie geeft Alain het plan op verder te studeren voor ingenieur. Hij verkoopt zijn deel van de erfenis van zijn ouders en onderneemt met het geld verschillende financiële operaties, die slecht aflopen.
Daarna kelst hij al de havens van Frankrijk, Holland en België af, op zoek naar een zeilschip dat hij alléén zou kunnen maneuvreren. Hij vindt er echter geen op het kontinent, en gaat naar Engeland...

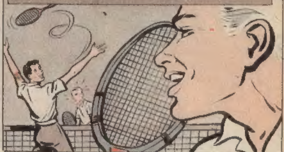

Op 30 april krijgt de jacht een storm te verduren, die Alain dwingt tot zeer moeilijke zeilmaneuvers.
Gelukkig heb ik mij goed kunnen oefenen !

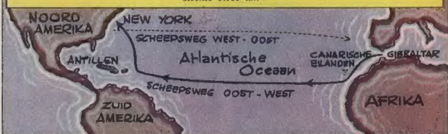
Op 15 mei is Gibraltar in het gezicht.

Alain Gerbault vervult allerlei formaliteiten, laat enkele kleine reparaties uitvoeren en scheept levensmiddelen in...
300 liters water... 40 kg gezouten vlees... 30 kg scheepsbeschuit... 15 kg boter... 20 potten konfituur... 33 kg aardappelen... Fijn ! Nu kan ik voort voor een tijdje !

Op 6 juni 1923 vaart hij naar New York !

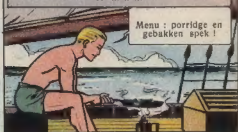
Vóór Alain Gerbault was niemand er in geslaagd, alléén de Atlantische Oceaan van het Oosten naar het Westen over te steken, want die weg is veel langer dan in de andere richting. Een zeilschip moet gebruik maken van de gunstige winden die van de Canarische eilanden naar de Grote Antillen waaien. Daar gekomen kan de boot de Gulf-Stream gebruiken om naar New York te zeilen. Het is een afstand van 7.500 km en van New York naar Europa is het slechts 5.000 km !
NOORD AMERIKA
NEW YORK
SCHEEPSWEG WEST - OOST
ANTILLEN
Atlantische Oceaan
CANARISCHE EILANDEN
GIBRALTAR
SCHEEPSWEG OOST - WEST
ZUID AMERIKA
AFRIKA

Maar weldra duiken de eerste moeilijkheden op...
Het fokzeil is gescheurd ! Ik zal mogen naaien !

Maar de tocht gaat verder. Ter hoogte van de Kaap Spartel vindt de « Firecrest » de passaat winden en ontmoet de eerste vliegende vissen.

Gerbault houdt zijn roer 12 uur per dag in handen, en legt ongeveer 50 tot 90 mijlen per 24 uren af. 's Nachts hijst hij zijn schoverszeil en kan dan wat rusten. Hij staat iedere morgen op om 5 uur om zijn ontbijt klaar te maken.
Menu : porridge en gebakken spek !

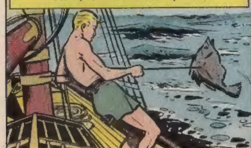
Vier dagen lang blijft de « Firecrest » zonder roerganger in de goede richting. Gerbault maakt er gebruik van om zijn geliefde schrijvers te herlezen en zijn zeilen te herstellen.

Op zekere morgen...
Drie vaten water die ik te Gibraltar meegenomen heb zijn slecht geworden en mijn reservoirs zijn leeg. Ik moet nog 2.500 mijlen afleggen met 50 liter water !...

Alain besluit dan maar één glas water per dag te drinken en zijn eten klaar te maken met zeewater. Daarna komt hij tot de vaststelling dat zijn gezouten vlees ook slecht is geworden. De « Firecrest » krijgt het hard te verduren, en loopt allerlei averij op. Gelukkig is het niet zeer ernstig. Op 14 juli begint het te regenen...
Nu heb ik weer één liter meer te drinken! Dat is een fijne verrassing voor het nationaal feest !

De dagen gaan voorbij. De boot zeilt naar de 29° breedtegraad. Op 1 augustus duiken de eerste goudmakrelen op. Alain vangt er meer dan hij in een hele maand zou kunnen opeten.

Op 8 Augustus wordt het klein jacht geteisterd door een vreselijke storm, maar Alain kan bij die gelegenheid meer dan 50 liter drinkbaar water opvangen. Hij is gered ! Op 20 augustus komt er weer een storm, deze maal met belangrijker averij. Alain Gerbault is doodmoe en heeft honger. De Bermuden-eilanden liggen nog 300 mijlen ver en New York nog meer dan 1.000 mijlen !
Afwijken naar de Bermuden? Nooit ! Ik zal New York bereiken, of met mijn boot vergaan !

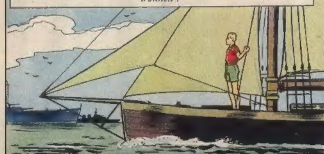
26 augustus : op de storm volgt buitengewoon kalm weer. Niet de minste wind ! Op de 65e lengtegraad ontmoet de « Firecrest » een Grieks stoomschip dat gevaarlijk nadert. Twee officieren komen aan boord...

Op 3 september ontmoet de « Firecrest » een Franse vissersboot. Op 10 september 's morgens ziet hij het eiland Nantucket.

Op 12 september 1923 zeilt de « Firecrest » in de zeeëngte van Long-Island en ontmoet de uitvarende oorlogsvloot van de Verenigde Staten. Alain Gerbault heeft de Atlantische Oceaan overwonnen !

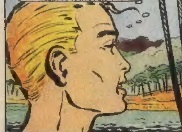
New York onthaalt de eenzame zeevaarder op een onvergetelijke wijze. Alain Gerbault is wereldberoemd !

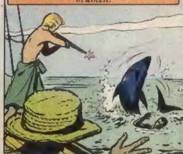
Een jaar verloopt alvorens Gerbault zijn reis rond de wereld verder zet. Terwijl de trouwe « Firecrest » belangrijke verbeteringen ondergaat, keert Gerbault naar Frankrijk terug voor een duur van achttien maanden. Op 2 oktober 1924 haalt Gerbault weer het anker op en verlaat Long-Island voor de Bermuden, die hij op 15 oktober bereikt. Op 2 april 1925 om 1 uur 's morgens vaart hij het Panamakanaal binnen en op 17 juni komt hij in de buurt van de Galapagos-eilanden...

Op 16 september bereikt hij Mangavera, het voornaamste van de Gambier eilanden.

Alain Gerbault gaat mee met de parelvissers en krijgt daarbij de kans zijn schutterstalent te gebruiken.

De reis loopt verder langs de heerlijke Zuidzee-eilanden.

Alain Gerbault bezoekt de Marquesas-eilanden, Tahiti, Bora-Bora, de Samoa-eilanden, de Fidzji-eilanden, de Coos-eilanden, Reunion, Sint-Helena... Maanden en jaren gaan voorbij... Op 10 juni 1928 verlaat Gerbault de Azoren om naar Frankrijk terug te keren.

Op 26 juli 1928 legt de « Firecrest » in Le Havre aan en beëindigt triomfantelijk zijn reis rond de wereld.

Op 2 augustus 1929 wordt Alain Gerbault, aan boord van de torpedojager « L'Adroit », tot officier bevorderd in het erelegioen door korvettekapitein Lemonnier. (Tijdens de oorlog werd hij ten militairen titel tot ridder van het erelegioen bevorderd.)

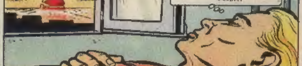
De Franse marine wou de « Firecrest » behouden en kocht het schip. Jammer genoeg zonk de oude jacht terwijl het op sleeptouw genomen werd.

Alain Gerbault vertrok met een nieuwe boot die hij zijn naam had gegeven, op 28 september 1932 naar de schitterende Zuidzee-eilanden, waar hij zijn hart had verloren. Maar te Dili op Portugees Timor wachtte de dood op hem.

Op 16 december 1941 bij dageraad sloot Alain Gerbault zachtjes de ogen in het Carvalho hospitaal.

HET stoffelijk overschot van de eenzame zeeman, die de Franse marine zoveel eer had bezorgd, werd op 26 september 1947 naar Bora-Bora overgebracht door de « Dumont d'Urville ».

Dit was het laatste hoofdstuk van het levensverhaal van Alain Gerbault.

Einde

Volgende week : EEN JONG GENEESHEER VINDT ZIJN WEG

ONDER ONS VERMA

HERFST !

Er zijn maar weinig mensen die van de herfst houden, omdat het een « droevig » seizoen is, de overgang naar een lange winter... In de herfst doen kinderen en ouden van dagen, meer nog dan in de winter, allerlei plagen op, waar ze soms maandenlang onder lijden.

Maar de kunstenaars, zowel de dichters als de schilders en de musici, hebben zich door de herfst laten inspireren. Ze houden ook wel méér van de lente, maar ze blijven niet onverschillig voor de kleurenpracht en de bekoring van de herfst.

Jongens die naar school moeten, houden misschien ook minder van dit seizoen omdat dit voor hen het begin van een nieuw schooljaar en het einde van een heerlijke vakantie betekent. Doch ook voor jongens en meisjes die naar school gaan, heeft de herfst zijn bekoring. De zon brengt ons nog heerlijke dagen, en al moeten wij terug naar school, er begint toch een nieuw schooljaar, en al wat nieuw is bekoort altijd : nieuwe gezichten, nieuwe boeken, nieuwe lokalen, enz...

Laten wij vooral de gelegenheid die wij krijgen bij de aanvang van het nieuw schooljaar om nieuwe vrienden te maken niet voorbijgaan.

Kuifje

De Postbode wordt verwacht

Roger Vanhaudt, Haesaertplaats, 8, Boom-Antwerpen, zou graag korresponderen met een jongen van 13 à 14 jaar uit Nederland, België of Belgisch Kongo. Men mag hem schrijven in het Nederlands of in het Frans. Roger verzamelt Kuifje's punten en postzegels.

Helène Mackowiak, Zwaluwstraat, 13, Waterschei (Limburg), is 16 jaar en zoekt een korrespondentievriendin van haar leeftijd. Men mag haar alleen schrijven in het Nederlands.

Gaston Van de Ven, Molenvelden, 8, St-Katelijne-Waver, zoekt een korrespondent in Nederland. Gaston is 13 jaar oud, houdt van sport en verzamelt sigarenbandjes.

LACHEN IS GEZOND

SLECHT GESCHRIFT

Meester : Jantje, je geschrift is zeer slecht. Je moet beter leren schrijven ! Die 8 is precies een 3 !

Jantje : Maar dat is ook een 3, meester !

Meester : Wel, dan is die 3 daar precies een 8 !

HET TEGENOVERGESTELDE

Jantje (op straat) : Moe, ik heb koude handen !

Moeder : Blaas ze warm, jongen !

Jantje (thuis) : Moe, de pap is te warm !

Moeder : Blaas eventjes, jongen !

Jantje : Ik zal maar liever wachten, moe, want anders kookt ze over !

(Jacques De Scheerder, Borgerhout).

ADVOKAAT

Een beklaagde komt naar de rechtbank met een fles Advokaat. Wanneer de rechter hem hierover uitleg vraagt, zegt hij :

— Wel, mijnheer de juge, dat zit zo : gisteren kreeg ik een brief waarin geschreven stond dat ik mij vandaag naar de rechtbank moest begeven. Op het einde van de brief stond er nog een nota geschreven : « En vergeet uw Advokaat niet mee te brengen ! ».

(Louis De Fré, Mechelen).

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

KEN WIJ ONS BEST!

DE ZONEN VAN LAMBIK

HIJ WAS ER BIJ

Jantje : Moeke, vandaag heeft de onderwijzer iets gevraagd waar slechts drie jongens konden op antwoorden.

Moeder : Zo ventje, en was jij daar bij ?

Jantje : Ja, moeke !

Moeder : Prachtig, jongen, en wat heeft de meester gevraagd ?

Jantje : Hm... Wie heeft de ruiten van de turnzaal gebroken ?

MOEILIJK BEGIN

— Voor het ontbijt verricht ik altijd de zwaarste taak !

— En wat doe jij dan wel ?

— Ik probeer uit mijn bed te komen !

WAT 'N NAAM !

DE politieagent van Trafalgar Square stelt een procesverbaal op tegen een autobestuurder.

Agent : Uw naam, mijnheer.

Autobestuurder : Kaloepanlotosakvitjs.

Agent : Hoe wordt die naam geschreven.

Automobilist : Zonder « h ».

DE RIT

JEF en Frans maakten een ritje met een moto met side-car. Jef zat aan het stuur en Frans in de side-car. Onderweg keek hij eens naar Frans en zag dat deze erg zweette.

— Ik zal wat vlugger rijden, dacht Frans, dan koelt hij af.

Zo gezegd zo gedaan. Toen hij later weer eens keek, zag hij dat Frans blauw zag. Hij stopte daarom en vroeg :

— Frans, wat scheelt er ?

— Er zit geen bodem in de side-car en ik heb heel de weg moeten lopen !

SLOEBERKE WIST HET

Meester : Hoelang bleven de eerste mensen in het aards paradijs ?

Sloeberke : Tot de appelen rijp waren, meester.

WAS HET JANSSENS OF WAS HET JANSSENS NIET ?

— Dag, Janssens ! Hoe gaat het kerel ? Maar wat ben jij veranderd, zeg ! Je buik is weg en waar is je haarbos gebleven ?

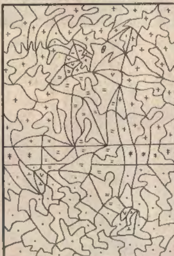
— Pardon, ik heet niet Janssens.

— Maar voor de drommel, heet je ook geen Janssens meer ?

GOED NIEUWS, VRIENDEN !
BINNEN ENKELE WEKEN VERSCHIJNT DE EERSTE PROEVE VAN ONZE
GROTE PRIJSVRAAG !

PLAATJE OM TE KLEUREN

VOLG de aanduidingen zorgvuldig en het resultaat geeft je een scène uit het cirkus.

— roze x rood + hemelblauw
● geel v groen = donkerblauw
- purper

VERSTROOIDHEID

Een groot Amerikaans fabrikant ontmoet in Amsterdam een vriend.

— Hoe gaat het er mee ?

— Prima ! zegt de andere, en hoe maakt u het ?

— Dat vertel ik u niet hoor, want anders maakt u het na !

Hans Aussems, Maastricht.

BIJ DE RECHTER

Rechter. — Vertel me eens, wat bracht u hier ?

Arrestant. — Twee agenten !

Rechter. — U begrijpt me verkeerd. Dronken geweest, zeker ?

Arrestant. — Ja, allebei !

(Pol Floru, Ste-Agatha-Berchem.)

DE TEST VAN DE WEEK

BEN JIJ EEN GENTLEMAN ?

EEN gentleman is iemand die goed opgevoed, die beleefd is, diskreet, korrekt, ridderlijk en taktvol. Een gentleman is iemand die men graag tot vriend heeft !

1. — **JE VRIEND STRUIKELT OVER EEN WOORD :**
   a) Wanneer je alleen met hem bent, zeg je hem hoe men het woord eigenlijk moet uitspreken. Eventueel vervang je het woord in kwestie door een synoniem.
   b) Langs je neus weg, zeg je even later het woord korrekt, precies zoals het moet gezegd worden.
   c) Je herhaalt het woord op de wijze waarop je vriend het zei, je spot dus met hem.

2. — **EEN OUDE DAME WIL VAN DE TRAM STAPPEN :**
   a) Met een kleine verontschuldiging stap je voor haar af en je helpt haar dan zo goed je kan.
   b) Je laat haar eerst afstappen.
   c) Je springt vlug van de tram en je bekommert je niet om wat er achter je gebeurt.

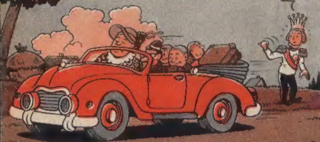
3. — **EEN VRIEND HEEFT JE UITGENODIGD :**
   a) Je komt op het afgesproken uur. Je bent netjes gekleed, je haar is gekamd, je handen en nagels goed verzorgd.
   b) Je vraagt hem of je je niet even kan opfrissen.
   c) Je komt op het feestje alsof je net uit je bed kwam.

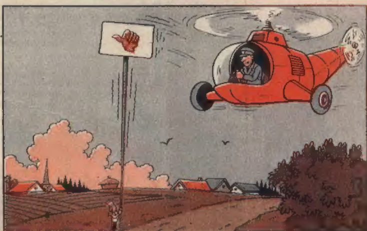
4. — **IEMAND HOUDT JE AAN DE PRAAT EN JE HEBT EEN DRINGENDE AFSPRAAK :**
   a) Je luistert beleefd, je verontschuldigt je vriendelijk en je zegt dat je ergens verwacht wordt en dat je onmogelijk te laat kan komen.
   b) Je luistert zichtbaar verstrooid. Je bent zenuwachtig en je werpt voortdurend steelse blikken op je uurwerk.
   c) Je breekt de woordenvloed af en je vertrekt.

5. — **JE BRENGT HET WEEK-END IN FAMILIE DOOR :**
   a) Je tracht je nuttig te maken, je bent vriendelijk en je toont dat je de gastvrijheid die je kreeg, op prijs stelt.
   b) Je doet wat men je vraagt, niets meer.
   c) Je gedraagt je als een verwend kind. Je vraagt dit en dat zonder te wachten dat men het je aanbiedt.

KOM MEE NAAR DE POSTILJON VOOR HET ANTWOORD OP DE TEST

DOOR WILLY VANDERSTEEN

DE AVONTUREN VAN ALEX

DE TIARA VAN ORIBAL

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Enak viel in de handen van de vijand...

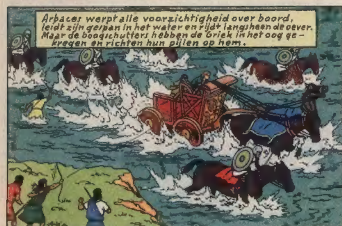

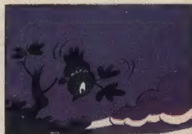

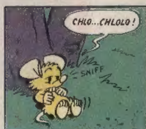

CHLOROPHYL EN MINIMUM
door Raymond Macherot

HET BETOVERD BOS

HALLO, HALLO, HIER LUC VARENNE

De grote drie :
OWENS, ZATOPEK EN PIRIE...

MIJN generatie kent Jesse Owens nu al twintig jaar. Zijn naam klinkt als een klok, omdat hij rekords vestigde die werkelijk aan de grens van het menselijk vermogen liggen. Hij leerde ons hoe men moet lopen. Je vindt het misschien eigenaardig, maar Jesse liep niet alléén met zijn benen, hij liep ook met zijn handen! Owens stak de armen uit en opende de vingers heel ver, in tegenstelling met zijn rivalen die de vuist gesloten en de handen naast het lichaam hielden.

Iedere atleet heeft zijn eigen manier van lopen. Zatopek, de lokomotief, geleek op bepaalde ogenblikken op een grijzend en hijgend monster. Ik heb hem eens gevraagd of hij met opzet zulke lelijke gezichten trok? Hij antwoordde mij : « Het énige wat voor mij telt is de snelheid. Wat ik tijdens het lopen doe, zie ik achteraf op de foto's ! »

Zatopek heeft geen hart zoals het onze. Hij heeft er een zoals Coppi. Het klopt slechts 50 à 55 keer per minuut. Wanneer deze atleten zich opwinden, heeft hun hart pas het ritme van het onze. Wij halen in deze toestand vlug 100 tot 110 per minuut, wat zeer vermoeiend is. Zatopek eet eenvoudige, gezonde kost, vis, verse groenten en fruit. Hij drinkt water. Na iedere koers kan hij wel twee liter water drinken. Vooraleer als atleet beroemdheid te verwerven, werkte Zatopek in de schoenfabrieken van Bata te Praag. Toen werd hij onderluitenant en kon hij veel tijd besteden aan zijn hobby : het lopen. Bij ieder nieuw rekord kreeg hij een sterretje meer.

Toen Zatopek de 10.000 meters had gelopen, klopte zijn hart 168 keer per minuut. Het onze zou bij zo'n ritme doodgewoon gesprongen zijn ! Drie uren later klopte het hart van Zatopek nog 60 keren per minuut.

Je weet dat de Hongaar Iharos hem thans van het rekord over de 10.000 m heeft beroofd. Toch zullen alle atleten en alle atletiekliefhebbers nog heel lang praten over Zatopek, de lokomotief.

De beste leerling van Zatopek is ongetwijfeld de Brit, Gordon Pirie. Hij is lang en mager als een boonstaak, en ziet er helemaal niet sterk uit. Je vraagt je af waar die kerel de kracht, de moed en het uithoudingsvermogen vandaan haalt om zó te lopen ! Zijn oefenmeester is de Duitser Gerschler, die een fameuse reputatie verworven heeft. Gordon Pirie klopte het rekord over de 5.000 meters, dat Zatopek en ook de Belgen nauw aan het hart ligt. Wij kunnen inderdaad de Olympische Spelen van 1948 te Londen, toen onze Gaston Reiff de 5.000 meter won, niet vergeten ! Gordon Pirie doet er 20 sekonden minder over.

Veertig jaar geleden zou geen mens dat voor mogelijk hebben gehouden. Wij lopen dus steeds sneller... Alhoewel geen mens de dag van vandaag nog te voet gaat !

HET PAARD EN

1. HET leven is hard op de hoeve Sjiraisji, maar kalm en gelukkig. Hier leeft de oude Jasukee met zijn drie kinderen Jukiee, zijn oudste dochter, Isjiro en Jiro. Isjiro droomt er van jockey te worden, maar zijn vader houdt daar niet van. De schoonste dag uit het jonge leven van Jiro is de dag waarop een mooi volbloed geboren wordt en zijn vader hem vraagt er een naam voor te vinden. Hij heet het paard Takeru. Zij worden dikke vrienden. Overdag dartelen zij samen in de weide en 's avonds zet Jiro zich dicht bij de stal en speelt voor zijn trouwe vriend de mooiste wijsjes op zijn mondharmonika.

2. OP zekere dag breekt er een vreselijke bosbrand uit en Takeru kan slechts op het laatste nippertje gered worden door het dappere optreden van Jasukee. Deze laatste heeft echter zware brandwonden opgelopen. Hij voelt zijn einde naderen en vertrouwt zijn kinderen en zijn hoeve toe aan zijn gebuur. Hij geeft Isjiro de toelating om jockey te worden.

3. DE vader is dood en de moeilijkheden die van alle kanten oprijzen schijnen onoverwinnelijk. Om de schulden te betalen, zijn de kinderen verplicht Takeru te verkopen. Jiro ziet zijn vriend vertrekken en hij is diep bedroefd. Zijn zus tracht hem te troosten door te zeggen dat het paard zal geoefend worden en weldra zal meelopen in grote wedrennen. Het zal, zoals hun vader het op zijn sterfbed wenste, het beste paard van Japan worden.

4. IN Tokio krijgt Isjiro zijn opleiding tot jockey. Hij schrijft regelmatig naar huis om nieuws te laten geworden over Takeru. Het is inderdaad een prachtig paard en heeft reeds 'n wedren gewonnen. Isjiro is er van overtuigd dat Takeru de grote derby van Japan zal winnen, maar een nieuw onheil komt over hun hoofd neer. Er breekt brand uit in de stallen en Takeru wordt bang, zenuwachtig en weigert te eten. Men moet het paard uit de kompetitie terug trekken. Heel de familie te Sjiraisji is er het hart van in en zij bidden allen op het graf van de voorvaderen om de genezing van Takeru te bekomen.

HET KIND

Er was eens een paard dat Takeru heette en een kleine jongen die Jiro heette. Het paard en het kind waren dikke vrienden. Als Takeru ziek was, speelde Jiro een zacht wijsje op zijn mondharmonika en het paard genas en huppelde weer vrolijk in de weide... Zo begint het sprookje dat verteld wordt in de Japanse kleurfilm « Het paard en het kind ». Dat sprookje speelt zich af in het heden en wij vinden Jiro en zijn paard in het noorden van Japan, langs de oevers van de zee in een streek waar men renpaarden fokt. Op de foto's zie je Jiro en zijn trouwe vriend. Je leeft met hem mee en je zult je weldra thuisvoelen in de Japanse familie en in het Japans landschap...

6. Jiro weigert zich echter gewonnen te geven. Hij spreekt zijn oude vriend zacht toe. Hij herinnert hem aan de vrolijke uren die zij samen hebben doorgebracht en hij haalt zijn mondharmonika te voorschijn om het wijsje van eertijds te spelen. Takeru bekijkt de jongen en herinnert zich plotseling alles. Hij schept moed en neemt voedsel aan. Takeru is gered en Isjiro zal met Takeru de grote derby lopen

5. Jukiee besluit naar Tokio te reizen. Zij zal Takeru verzorgen en hem opnieuw moed en vertrouwen schenken. Zij wil de opleiders er toe overhalen het paard toch te laten deelnemen aan de grote wedstrijd. Jiro zou toch zo graag met haar meegaan, maar de reis is te duur. De buurman heeft medelijden met Jiro en hij zorgt er voor dat de jongen ook naar Tokio kan gaan. Als hij toekomt, verneemt hij dat Takeru niet mee kan lopen. Het paard is zo mager dat hij het haast niet meer herkent

7. Het regent stromen als het startschot gegeven wordt. Takeru loopt als nooit tevoren. Hij kan al zijn rivalen voorbij steken en slaagt er in eerst over de eindmeet te komen. Dan stort hij echter neer en sterft in de armen van Jiro. De jongen is haast gek van verdriet, maar plotseling ziet hij doorheen zijn tranen een mooi paard ten hemel opstijgen. « Neen, Jiro, fluistert Jukiee, Takeru is niet tevergeefs gestorven. Hij zal altijd het beste, het mooiste paard van Japan blijven en zijn herinnering blijft leven in het hart van al diegenen die van hem hielden. Vader zal tevreden zijn, want zijn wens werd werkelijkheid ! »

De GROENE SPLINTER

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

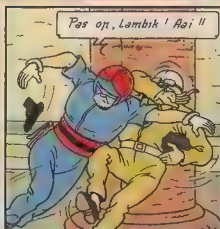
De geheimzinnige personages zijn toegekomen in het laboratorium. De gemaskerde man geeft Lambik de goede raad zich uit de voeten te maken.

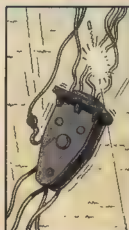

(Wordt voortgezet.)

Ton en Tinneke

DOOR Franquin

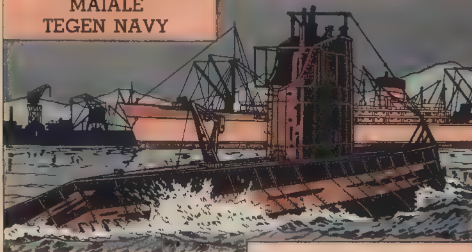

WETENSCHAP EN AVONTUUR

DE KIKVORSMANNEN

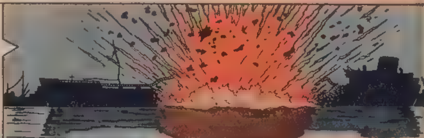
TEKST VAN LOUIS GERNAY

MAIALE TEGEN NAVY

September 1941. In de baai van Cadix (Spanje) deint het Italiaans petroleumschip « Fulgor » op de kalme zee. De witte schuimrandjes van de golven glanzen in het zachte maanlicht, de oorlog schijnt ver af en vreemd aan de serene schoonheid van de Spaansche kust. Plotseling komt de slanke boeg van de Italiaanse duikboot « Scire » aan de oppervlakte en legt zich naast het petroleumschip. Heel stil gaan zes kikvorsmannen aan boord van de onderzeeër, die onmiddellijk duikt...

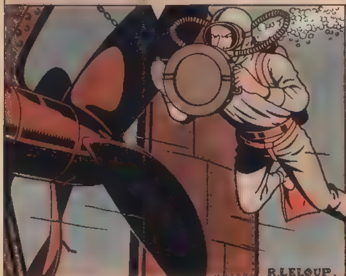
Het doel is Gibraltar. De zes « Nuatatori » (Italiaanse kikvorsmannen) stuwen drie « Maiale » (of levende torpedo's) naar de Engelse basis. Zij hechten de neus met de springlading onder de romp van de drie vijandelijke schepen, zinken dan hun torpedo en zwemmen tot aan de Spaansche kust, waar ze worden verwacht. In die nacht ontstaat een nieuwe wijze van oorlogvoeren ter zee. Het petroleumschip « Denbydale », de kargo « Durham » en het petroleum-bevoorradingsschip « Fiona-Shell » ontploffen en zinken te midden van een vlammenzee.

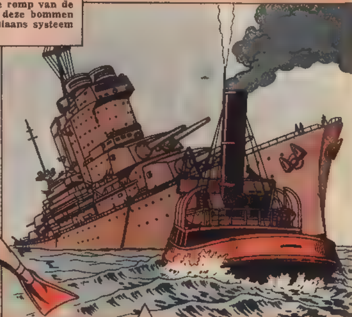

De Italianen hadden een eenvoudig en geniaal middel gevonden om de vijandelijke schepen tot zinken te brengen. De torpedo met twee plaatsen « Maiale » (varken) genoemd, wordt door een duikboot op een bepaalde afstand van het doel gebracht. De « Maiale » duikt met zijn bemanning naar het aangewezen schip toe. De officierpiloot laat de ballast uit. De torpedo stijgt op tot aan de kiel van het vijandelijk schip. Dan worden twee haken in de kimkielen geplaatst. Aan deze wordt, bij middel van een kabel, de neus met de springlading gehecht. Deze lading ontploft twee en half uur later.

In Juli 1942 volgden er een nieuwe reeks aanvallen. Zwemmers van de Gamma-groep plaatsten al zwemmend magnetische bommen onder de romp van de geallieerde schepen. De Britten zetten toen hun frogmen in om deze bommen onder hun schepen te verwijderen. Na een tijd leverde het Italiaans systeem dan praktisch ook geen nut meer op.

De Italianen stelden er zich niet mee tevreden Gibraltar aan te vallen. Hun « Maiale » waagden zich o. m. ook in Algiers en Alexandrië. Het aantal oorlogsbodems dat naar de haaien gezonden of zwaar beschadigd werdt, stijgt snel. Op een gegeven ogenblik werd hierdoor het evenwicht tussen de Middellandse zee-strijdkrachten in gevaar gebracht.

DE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY

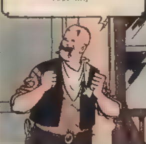
DE TWEE GEZICHTEN VAN KID ORDINN

TEKST EN TEKENINGEN VAN TIBET

... hem Kid Ordinn te herkennen

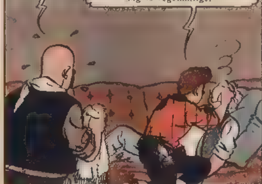

Dog Bull brengt Chick Bill op de hoogte van de diefstallen welke in de streek werden gepleegd. Hij vertelt ook dat ... meende Kid Ordinn in de dief te herkennen

... Chick Bill en Kid Ordinn?

De ALBATROS

KAPITEIN Renders, ik zou deze namiddag met mijn kano willen gaan varen. Denk je dat ik mooi weer zal hebben ?

Kapitein Renders zat, zoals gewoonlijk, op een bank op de kade met zijn wandelstok tussen de benen. Hij bevochtigde zijn wijsvinger en stak die in de lucht.

— Een lichte bries uit het zuid-oosten, zei hij. Je krijgt zon en een oliegladde zee, jongen. Je hoeft niets te vrezen !

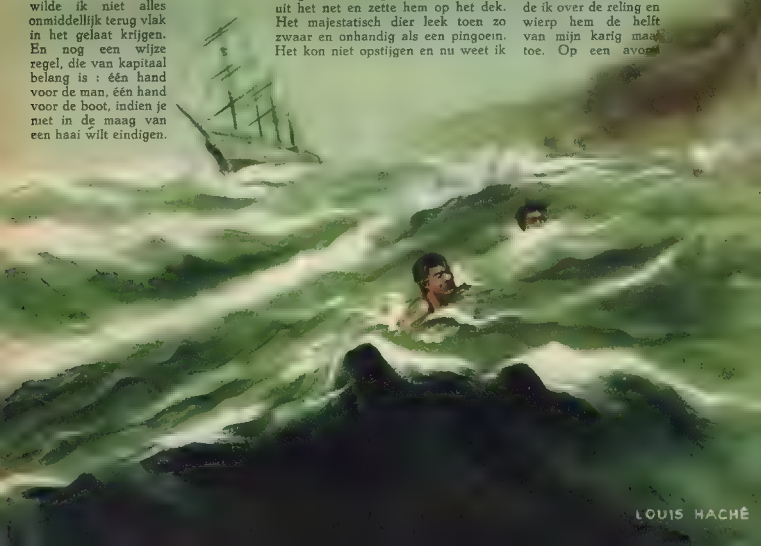
— Toch fijn zo vooraf te kunnen zeggen of het mooi of slecht weer zal zijn !

HET ware jammer, indien een oude zeerob als ik dat na zestig jaren varen niet zou kunnen. Ik was nog maar twaalf jaar toen ik voor het eerst naar zee ging en ik kan je verzekeren dat er op de zeilschepen, want toen waren het nog zeilschepen, hard moest gewerkt worden. Het was niet zoals nu ! Thans volstaat het een wijzerplaat te lezen en op een knop te drukken. Mijn eerste schip was de « Ophelia », een prachtige driemaster. Wat men mij éérst leerde was dat ik nooit tegen de wind moest spuwen, wilde ik niet alles onmiddellijk terug vlak in het gelaat krijgen. En nog een wijze regel, die van kapitaal belang is : één hand voor de man, één hand voor de boot, indien je niet in de maag van een haai wilt eindigen. Het is door deze gulden regel niet in acht te nemen dat ik, toen ik nog maar pas enkele weken aan boord was, een hachelijk avontuur beleefde.

— Vertel me dat eens, kapitein !

— We voeren in het ruime sop in de omgeving van de Azoren, toen enkele machtige albatrossen ons schip kwamen escorteren. Om zich te amuseren hadden enkele leden van de bemanning een groot net aan de fokkemast gespannen en het duurde niet lang of een albatros liet er zich in vangen. De marsgast haalde de vogel uit het net en zette hem op het dek. Het majestatisch dier leek toen zo zwaar en onhandig als een pingoein. Het kon niet opstijgen en nu weet ik wel waarom. De albatros vertrekt steeds van een heuvel, waar hij zijn enorme vleugels ver kan uitstrekken en waar hij wordt opgetild door de wind. Het zijn z'n reusachtige vleugels, die hem beletten zich op de grond te bewegen.

Ik heb altijd veel van dieren gehouden en het spel van de matrozen met de vogel stuitte mij tegen de borst. Eensklaps naderde ik en tilde de vogel hoog boven mijn hoofd op. Eén ogenblik sloeg de vogel me hard met zijn vleugels tegen mijn arm, maar dan scheerde hij met krachtige vleugelslag weg. Ik had toen natuurlijk heel wat te verduren, vooral van de bootsman, die bekend stond als een ruwe kerel en voor een nietigheid zijn zware vuisten gebruikte. Mijn albatros volgde, aangelokt door de voedselresten die de kok over boord gooide, nog altijd ons schip. Hele dagen maakte hij elegante arabesken in de blauwe hemel. Ik volgde zijn sierlijke vluchten en ik was gelukkig omdat ik hem de vrijheid had kunnen schenken. Soms leunde ik over de reling en wierp hem de helft van mijn karig maal toe. Op een avond

daalde de barometer plotseling. De kapitein voorzag storm en beval ons de reven van het marszeil aan te spannen. Bijna al de leden van de bemanning moesten bij dit maneuver helpen. De bootsman zelf klom met ons mee in de mast om het zeil aan te spannen. Wij stonden naast elkaar op ongeveer 15 m hoogte op de treeplank van de mast, de maag tegen zijn rond, hard hout gekleefd. De bootsman was de laatste aan de buitenkant rechts van mij. Af en toe kregen wij harde windstoten en om zich verstaanbaar te maken, moest onze dikke bootsman uit volle borst schreeuwen :

VERHAAL DOOR YVES DUVAL

GEILLUSTREERD DOOR L. HACHE

— Trek dan ! Trek dan toch, luiaards ! Vooruit, allemaal samen zodra ik fluit !

Het was erg lastig met één hand het harde zeil dat bolde in de noordwestenwind aan te spannen. Om er vlugger mee klaar te zijn en om weer naar beneden te kunnen, kreeg men telkens zo'n lust het werk met twee handen te doen, wat niet erg veilig was ! Ik trok toch met mijn twee handen, maar plotseling kwam er een windstoot. Het marszeil bolde en sloeg mij hard tegen de schouder. Ik verloor het evenwicht en tuimelde naar beneden. Je moet zo iets zelf hebben beleefd om te weten hoe bang men op dat ogenblik is. Voor ik de ogen sloot had ik nog net de tijd de bootsman te zien vallen, die evenals ik door de felle windstoot verrast was. Wij tuimelden dus met twee naar omlaag en logisch moesten wij daarbij alle twee de dood vinden. Gelukkig helde de « Ophelia » op dit ogenblik juist naar stuurboord over, zodat het uiteinde van de grote mast vanwaar wij vielen over de golven hing. Aan dit toeval hadden wij het te danken dat wij onze beenderen niet braken op het dek, maar in het zilte nat terecht kwamen. Denk niet dat het aangenaam is. Ik draaide drie keer rond en kwam dan, gelukkig voor mij, met de voeten eerst in het water terecht. Het water was koud en daardoor verdween mijn duizeligheid op slag. Mijn instinkt van zelfbehoud verdubbelde mijn energie. Ik was heel spoedig terug aan de oppervlakte... Mijn eerste blik was voor het schip dat zijn weg vervolgde en de enige kans op redding met zich meedroeg. Op enkele armslagen van mij vlotte de bootsman half bewusteloos op de golven. Ik zwom naar hem toe en trok zijn hoofd verder uit het water. Hij bekeek mij en zei :

— Ha ! Je bent niet dood, jongen !

Het feit dat wij samen in gevaar verkeerden, gaf ons wat moed en dat was wel nodig, want onze situatie was wanhopig. Hoe zouden onze kameraden ons in het schemerduister tussen de hoge golven met witte schuimranden opmerken ?...

Eensklaps hoorde ik een zware vleugelslag en een luid gekrijs boven mijn hoofd. Het was mijn albatros ! Alles wat op zee drijft verbergt iets eetbaars voor de albatros en aan zijn scherpe blik ontsnapt niets. Hij draaide en keerde boven ons en naderde geleidelijk.

— Wacht, zei de bootsman, ik haal mijn mes uit. Verdedig je als hij aanvalt, want een stoot van de bek van die lelijke beesten kan gevaarlijk zijn.

De vogel beschreef sierlijke achten boven ons hoofd en kwam niet meer dichter.

— Hoera ! schreeuwde ik. De « Ophelia » stopt en men zendt een boot uit. Ze hebben ons gezien ! Ze komen naar hier toe ! Als wij het nog enkele momenten kunnen uithouden, zijn wij gered !

★

EEN half uur later stonden wij weer aan het dek van de « Ophelia ». Wij kregen droog wollen goed aan en dronken het traditionele glas rhum, dat alle drenkelingen krijgen.

— Wel vrienden, zei de kapitein, jullie mogen van geluk spreken. Zonder die witte albatros zouden wij jullie nooit gevonden hebben. Ik weet hoe gulzig die vogels zijn en toen er daar een voortdurend over dezelfde plek scheerde, wist ik dat er daar iets moest liggen. En wat kon er daar anders drijven als de twee domoren, die van de mast getuimeld waren ? Ik gaf de redders dus het bevel recht naar het punt te stevenen waarboven de albatros cirkelde en de rest was kinderspel.

— Alle duivels ! zei de bootsman, terwijl hij mijn beide handen drukte. Vergeef me, scheepsmaatje, ik ben je mijn redding verschuldigd ! Onze bootsman had begrepen dat alle dieren de mens nuttig kunnen zijn en dat alle dieren de eerbied van de mens verdienen.

NIEUWE VLEUGELS AAN ONZE HEMEL

Op deze foto's zien jullie de nieuwe straaljagers « Thunderstreak », « Thunderflash » en « Hunter ». Het zijn de eerste supersonische vliegtuigen welke in groten getale in de Europese landen zullen gebruikt worden.

De « Thunderstreak » en de « Thunderflash » worden gebruikt door Frankrijk, Holland, België, Italië, Duitsland en Spanje. De « Hunter » wordt ingezet door Groot Brittannië, Duitsland, België, Zweden en Denemarken.

Twee Belgische piloten deden zo net een vlucht met hun « Thunderstreak ».

De eigenaardige kist, die uit de buik van een Hawker « Hunter » komt, bevat de bewapening van dit interceptievliegtuig.

Deze « Thunderflash » staat klaar om van een Amerikaanse basis in Duitsland op te stijgen.

Het jacht-bombardementsvliegtuig « Thunderstreak » kan zelfs een atoombom vervoeren. Als vijand is deze vogel te duchten!

De Hawker « Hunter » wordt aanzien als het mooiste vliegtuig ter wereld. Met reden, vind je niet ?

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

HOE HET KWAAD GENEZEN?

DE Romeinen, die eens hard werkten, ruw van zeden, maar gezond en kloek waren, lieten zich nu verleiden tot een leventje van nietsdoen, van weekheid en corruptie. Er waren enkele scherpzinnige Romeinen die het gevaar zagen en het alarm bliezen, sommigen wilden zelfs het kwaad met wortel en al uitroeien, maar was het niet reeds te laat?

1. - CATO

DE man, die de vernieling van Carthago zo vurig had gewenst, wou de Romeinen wakker schudden. Als censor hekelde hij de zeden van zijn stadsgenoten en, om het voorbeeld te geven, kleedde hij zich als een boer en liep blootsvoets. Hij stelde voor een luxetaks ofte weeldebelasting te heffen en waagde het zelfs de weelde, die door de vrouwen werd ten toon gespreid, te kritikeren. Maar de Romeinse schonen waren geen katjes om zonder handschoenen aan te pakken... Toen hun heer gemaal naar de senaat moest om die weeldebelasting te stemmen, sloten zij hem op of wachtten hem dreigend op aan de poort van de zaal. Cato moest er het bijltje bij neerleggen..

2. - CORNELIA

TE Rome woonde een dappere vrouw die Cornelia heette. Zij was de dochter van Scipio Africanus, was gehuwd met Sempronius Gracchus, een man van aanzien, en had twee zonen Tiberius en Caïus. Ze droeg nooit juwelen en als haar vriendinnen zich daarover verwonderden, toonde ze haar mooie en begaafde zonen, die zij een zeer verzorgde opvoeding gaf en zei : « Dat zijn m'n juwelen »

3. - TIBERIUS

TIBERIUS, de oudste zoon van Cornelia werd in 133 tot tribuun verkozen. Hij had zich tot doel gesteld de middenstand weer op te richten, en sprak aldus : « Hektaren grond zijn staatseigendom. We moeten ze aan de armen schenken, zodat ze eerlijke boeren kunnen worden ! ». Maar de rijken exploiteerden deze gronden illegaal en zij zetten alles in het werk om te beletten dat het voorstel van Tiberius zou aangenomen worden. Ze beschuldigden Tiberius er van dat hij naar de koningskroon dong en lieten hem op laffe wijze vermoorden. Het treurigste van de zaak was dat de armen de held niet eens steunden..

4. - CAIUS

TIEN jaar later werd Caïus tribuun en trachtte de wet, voorgesteld door zijn broer, te doen stemmen. Hij wou de inhalige proconsuls doen straffen evenals al diegenen die kiezers uitkochten. Heel de Romeinse aristokratie spande tegen Caïus samen. Er werden straatgevechten geleverd en veel bloed vergoten. Caïus pleegde zelfmoord...

5. - EEN STANDBEELD

LATER kregen de twee dappere Romeinen een standbeeld; zo gaat het in het leven .. Cornelia weende niet. Ze zei : « Noem me niet meer de dochter van Scipio, maar de moeder van Tiberius en Caïus ». In Rome waren er nu twee machten : de rijken en de armen. Een paar gensters zouden volstaan om het vuur aan de lont te steken en een burgeroorlog te ontketenen.

(Wordt voortgezet.)

nze tekenfilm voor alle jongens van

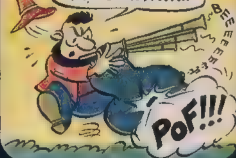
JAAKSKE en het geitje

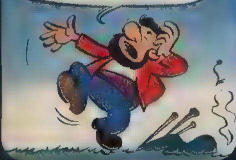

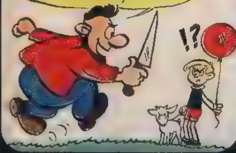

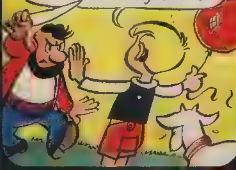

Zou je myn rode ballon niet willen nemen, daar kan je een prachtige zak van maken!
Ja, maar rood!

Rood, dat is een mooie kleur!
Het is goed voor één keer!.

Scheer je nu weg, bambino, want ik kon wel eens van gedacht veranderen!

Te meer, daar ik ontzettend veel van geitengebraad houd!

Wij zullen ons vlug uit de voeten maken! Wie weet wat er ons anders nog te wachten staat!
Hoe is het mogelyk zo boosaardig te zyn!... Bei!

Ziezo! Myn doedelzak is gemaakt! Met zo'n ballon gaat dat vlug!

O LA BELLA BELLA MUSICA...
BEI
BEI

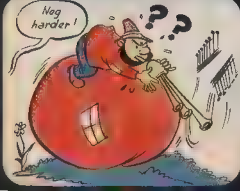

Wy zouden het land moeten verlossen van die zonderlinge artist! Als wy zyn ydelheid eens streelden?...

Signor Ravioli, speel wat luider! Het is zo mooi!...

Ha, die erkent ten minste dat ik een genie ben!

Nog luider, wij horen het niet goed!

Wacht even, je zult dadelyk zien hoe hard ik kan blazen!

Nog harder!

Madonna!
Ziezo! Onze list slaagt prachtig!

Ik denk dat wij voor geruime tijd van dat heerschap verlost zijn!... Adio signor Ravioli!.
BEI!
EINDE

ROMAN VAN H. VERNES — GEÏLLUSTREERD DOOR HENDRIK GHION

DE GRIJZE DEMON

De Grijze Demon was nu al vele maanden weg en Goodwin had geen hoop meer hem nog terug te zien. De trapper schoot een veelvraat neer die zijn vallen plunderde en hoort, op het ogenblik dat hij naar zijn woning wil weer keren, een bende wolven huilen.

ALLEEN TEGENOVER DE WOLVEN

GOODWIN, de jonge trapper had zijn gespan doen stoppen en spitste de oren. Het gehuil klonk vlak voor hem. De wolven bevonden zich dus tussen hem en zijn woning. Goodwin snoof de lucht op en keek naar de grote, dreigende wolken die zich aan de horizont samenpakten. De avond viel reeds en die wolken maakten de hemel nog donkerder en onheilspellender.

DE blizzard is op komst, dacht Luc Goodwin, en de wolven blazen verzamelen om straks in bende op jacht te trekken.

Hij aarzelde even. Hij kon zijn woning nog bereiken alvorens de storm in al z'n heftigheid zou losbarsten, maar hij moest dan het risiko nemen zich een weg te banen door de uitgehongerde wolven. Een ogenblik kwam hij in verleiding om te keren en de nacht door te brengen in de Diamond Hills. Heel aanlokkelijk scheen dit echter ook niet, want de blizzard kon dagen aanhouden en hem gedurende al die tijd in de bergen gevangen houden.

Goodwin trok aan de teugels, hij besloot toch maar naar huis te rijden alhoewel dit nog ver was en hij beslist heel wat gevaren zou moeten trotseren om er te geraken. Een vijftal minuten gleed de slede over de effen vlakte als plotseling van uit een glooiing een tiental donkere gestalten opdoken. Ze waren nog ver af, maar Luc wist al dadelijk met wie hij te doen had. Het waren wolven. Links en rechts van hem verscheen eveneens een bende en de drie groepen kwamen op elkaar toe, ze hadden beslist dezelfde vijand, dezelfde prooi op het oog.

— De drie groepen sluiten aaneen, mompelde Luc. Als ik voort rijd zullen ze me opmerken en dan...

Goodwin zou geen ogenblik hebben geaarzeld met het blanke wapen tegen een grizzly te vechten, maar het idee de strijd te moeten aanbinden tegen een hele bende uitgehongerde wolven maakte hem bang. Hij zuchtte en dacht :

- Het staat dus wel vast dat ik de nacht niet in m'n eigen huisje zal doorbrengen. Kom, we keren terug naar Diamond Hills.

In de bergen kende hij een grot, het was eigenlijk veeleer een kloof, waar hij eens — voor het geval hij zou gedwongen zijn er de nacht door te brengen - een grote voorraad hout had opgetast. Op een goed verborgen plek had hij een voldoende reserve pemmican, gedroogd en fijngestampt vlees, gelegd. Hij kon er dus veilig de nacht doorbrengen en zou, wanneer de blizzard dagenlang moest aanhouden, niet van honger omkomen.

De trapper draaide zijn gespan en reed dus in de richting van de Diamond Hills. Eensklaps kwamen er uit een enge vallei, waar een bergstroom vloeide die nu bevroren was, een half dozijn wolven die zich vliegensvlug op de honden wierpen. Met de revolver in de vuist sprong Goodwin van de slede om zijn honden te hulp te komen. Hij schoot drie keer en drie wolven vielen dood neer. De overlevenden vonden blijkbaar dat de strijd te ongelijk was, ze drongen niet verder aan en namen de vlucht.

Goodwin onderzocht zijn honden zorgvuldig en stelde tot zijn grote opluchting vast dat geen enkele van hen ernstig gewond was. Hij nam weer plaats op de slede, liet de lange zweep klappen en vuurde zijn gespan aan. Opnieuw ging het in snelle vaart vooruit. Het was nodig. Goodwin begreep dat de wolven hem geen rust meer zouden laten en hij zo vlug mogelijk tussen de bergen moest komen, waar het relatief veilig was. Nu en dan draaide de jonge trapper zich om. Steeds zag hij meer wolven die in kleine groepen en van op veilige afstand zijn spoor volgden. Een bende naderde echter vlug. Het was een groep samengesteld uit een twintigtal grote wolven en zij zouden hem inhalen alvorens hij de grot had bereikt, dat stond vast.

— Ik zal het hen niet makkelijk maken, wacht even, dacht de jonge man. Ik zal er voor zorgen dat ze niet naderen kunnen, want in dit geval wordt het een lijf aan lijf gevecht en dat zou voor mij en m'n honden slecht aflopen.

De trapper bracht de slede tot staan, knielde op de grond, schouderde zijn karabijn en mikte zorgvuldig. Z'n wapen was met zeven kogels geladen en zeven maal trof hij doel : zeven wolven vielen neer. De anderen wierpen zich op het lijk van hun soortgenoten en verscheurden het...

De jonge trapper glimlachte. Terwijl de wolven hun dode broeders verslonden, kreeg hij de tijd

de bergen te bereiken en zich te verschansen achter een dam van vuur.

Met een schok vertrok de slede opnieuw. Het begon te sneeuwen en dit kwam de zorgen van Goodwin nog vergroten. Indien de blizzard nu in hevigheid toenam, zou hij te midden in de sneeuwstorm zitten alvorens hij de veilige bergkloof bereikte... Indien hij gevangen door de storm op de vlakte moest blijven, was het met hem uit. Inderdaad. De wolven storen zich niet erg aan sneeuwstormen; zij zouden met tientallen komen opdagen en de trapper en zijn honden verscheuren, alvorens deze de tijd zouden krijgen zich te weren.

— Ik moet de bergen bereiken, het moet! riep de jonge man en hij klemde de tanden op elkaar.

De lange zweep knalde drie keer boven de koppen van de honden.

— Juu! Juu! Vlugger! Vlugger!

De honden trokken uit al hun macht en de slede vloog over de harde sneeuw. Achter de slede klonk het luguber gehuil van de wolven die als het ware mekaar wilden aanmoedigen..

★

MET de ogen halfgesloten om ze te beschermen tegen de fijne, vlijmscherpe vlokjes sneeuw keek Goodwin naar de bergen en trachtte de drie hoge dennen te vinden die vlak voor de ingang van de smalle vallei stonden, de vallei waarin de grot lag. Eindelijk vond hij de drie hoge, rechte dennen die de storm trotseerden als drie zwijgende, trouwe wachters.

— Juu! Juu!

De honden begrepen dat de redding nu vlak bij was en zij verdubbelden hun inspanningen. De slede slingerde en schokte over de oneffen sneeuw en Luc Goodwin vreesde nu en dan dat ze zou kantelen. Ze vervolgde echter haar weg dwars door de storm die van minuut tot minuut in heftigheid toenam.

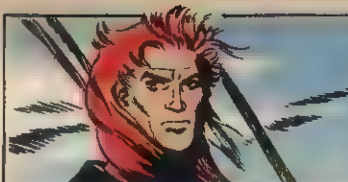
Eindelijk lag de ingang van de grot voor hem. Zonder de vaart te vertragen, leidde hij het gespan binnen en sprong af. Een ogenblik later reeds begon hij de ingang af te sluiten met de mutsaarden hout. Hij sloeg zijn briquet aan en ontstak enkele kleine, fijne, droge dennentakken die onmiddellijk vuur vat'en. Eerst steeg er een grijze rookwolk op, dan schoten de vlammen op. Zij vormden nu een lichtende, beweeglijke dam tussen man en honden binnen, en de wolven buiten de grot.

Goodwin spande zijn honden uit; zij moesten zich kunnen weren indien ze door de wolven aangevallen werden. Je kon nooit weten dat deze, gedreven door de honger, toch de vuurgordel zouden trotseren. Dan lei hij al zijn wapens klaar: karabijn, revolvers, mes en bijlen en wachtte af...

Veel geduld hoefde hij niet op te brengen. Voor de ingang van de grot bewogen donkere vormen die nu en dan verdwenen wanneer de sneeuw plotseling dichter viel. Hoeveel wolven loerden daar voor de grot op een prooi? Vijftig? Honderd?... De trapper kon het niet juist zeggen, hij wist echter dat de kring van gapende, hongerige muilen zich om hem en zijn honden gesloten had..

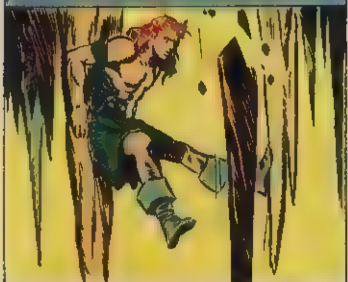
VOLGENDE WEEK:

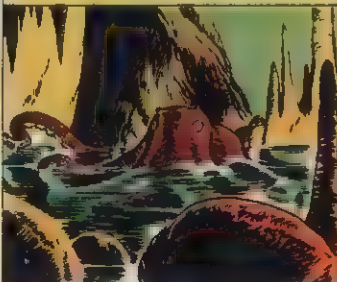
DE GROTE WOLF KOMT TERUG

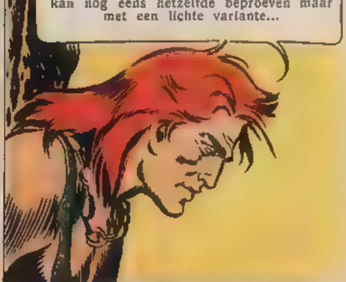

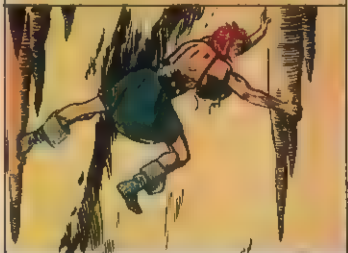
Harald de

Op zijn tocht naar het onbekende staat Harald plotseling tegenover een reusachtige inktvis

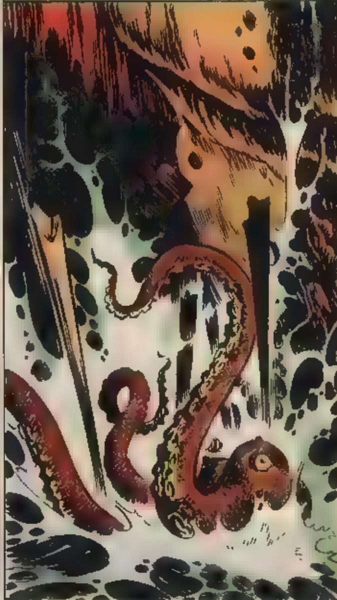

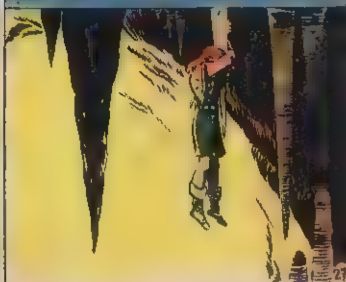

Viking

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

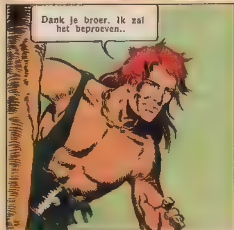

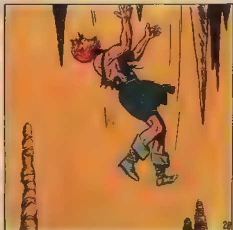

(Wordt voortgezet.)

ALBRECHT RODENBACH

DE WONDERKNAPE VAN VLAANDEREN

MUISSTIL was het in de zaal. Het jong publiek liet geen woord ontsnappen van het betoog van de geestdriftige redenaar Hugo Verriest. « Eertijds heeft er een volk bestaan, machtig, groot en fier, de wereld rond bekend... ».

Dergelijke taal ging recht naar het hart van de jonge student Albrecht Rodenbach, die op een van de eerste rijen zat. Het beeld dat Hugo Verriest, de rijk begaafde leerling van Guido Gezelle, schetste van de macht en de roem van Vlaanderen in lang vervlogen eeuwen, en het diep verval waarin het land van Artevelde en Keizer Karel gevallen was, na de ineenstorting van het Rijk der Verenigde Nederlanden in 1830, deed het hart van Rodenbach sneller kloppen. Wanneer Hugo Verriest zijn voordracht besloot met de woorden : « Dat volk moet herleven ! » sprong Albrecht recht en juichte de redenaar geestdriftig toe.

Die dag is een keerpunt geweest in het korte leven van Rodenbach. De jonge Albrecht had een groot ideaal gevonden in de bezwerende woorden van dichter Hugo Verriest : het machtige Vlaanderen moet herleven ! Aan die herleving zou de geniale student zijn leven wijden.

Het voorbeeld volgend van Hugo Verriest, sprak hij zijn medestudenten over Vlaanderens' groot verleden, diep verval en schitterende toekomst.

Rodenbach gaf zijn Vlaams geloof en geestdrift een blijvende vorm in de gedichten en liederen die door heel de studentenschap als de boodschap van de nieuwe tijd werden begroet.

Rodenbach was niet alleen een schitterend redenaar en een begaafd dichter, hij kon ook organiseren, en weldra werkte in Vlaanderen een nieuwe eedgenootschap, de Blauwvoeterie. Het bevel van Hugo Verriest « Dat volk moet herleven » werd in nieuwe leeuwenvlaggen geschreven die zingend door dorpen en steden werden gedragen als brandende toortsen van het jong verzet. De Blauwvoeterie schonk aan de Vlaamse Beweging nieuwe geestdrift en nieuwe krachten.

Albrecht Rodenbach was amper drie en twintig jaar toen hij in zijn geboortestad Roeselare in 1880 overleed. Deze vroegtijdige dood is voor de Vlaamse Beweging en de Nederlandse letterkunde een tragisch verlies geweest. Dat voelt men goed aan, wanneer men al de gedichten herleest die deze jonge man in enkele jaren tijd heeft geschreven.

Albrecht Rodenbach is een aristocratische figuur geweest. Al wat klein was en onedel verachtte hij instinktmatig. Zijn belangstelling ging spontaan uit naar schoonheid, goedheid en waarheid. Met zijn geestdriftig woord wilde hij heel zijn volk de verloren adel terugschenken.

Zoals hij Hugo Verriest ogenblikkelijk had begrepen, zo werd Rodenbach's woord terstond verstaan door het nieuwe geslacht. En Rodenbach heeft meer dan één generatie bezield. Zijn woord klinkt nóg warm en vurig. Zijn liederen worden nóg met overtuiging gezongen, zovele jaren na zijn dood.

Men kan de geschiedenis van de renaissance van de Nederlandse kultuur in België niet schrijven, zonder de machtige impuls te erkennen die deze jonggestorven dichter aan de Vlaamse Beweging heeft gegeven.

Rodenbach's Blauwvoet zal in de geschiedenis der Zuidelijke Nederlanden het symbool blijven van de heropstanding. Zelden heeft een knaap zo een grote historische rol gespeeld !

JOHAN DE BRABANDER.

DE ZWARTE TAS

Meester Leemans en zijn zoon, die steeds in het bezit [illegible] op een dwaalspoor te brengen.

DE TWEEDE ONTVOERING

(19) HET was iets over acht uur als meester Leemans de volgende morgen zijn huis verliet. Daar hij er van overtuigd was dat men zou trachten hem de zwarte boekentas te ontfutselen, had hij die met een stalen kettinkje aan zijn pols vast gemaakt. De waardevolle dokumenten waren echter in de voering van Hugo's vest genaaid. Hugo zou zijn vader, zo waren ze overeengekomen, van op veilige afstand volgen en onmiddellijk de vlucht nemen wanneer men meester Leemans zou overvallen.

(20) VAN uit het venster van zijn kamer oogde Hugo zijn vader na, die nu heel vlug naar de nabije parkeerplaats voor taxi's liep. Hij stond op het punt zijn observeerpost te verlaten en op zijn beurt de straat op te lopen als een ongewoon schouwspel hem een kreet van schrik ontlokte. Twee onbekenden met een trenchcoat aan, waren plotseling komen opdagen en hadden meester Leemans in drie stappen ingehaald, precies dezelfde taktiek als die welke zij aangewend hadden voor professor Marlier.

(21) GEDURENDE enkele ogenblikken liepen zij met zijn drieën zo dicht bij elkaar dat men de indruk kreeg dat zij elkaar bij de arm hielden. Hugo was er van overtuigd dat zij spraken, maar wat konden zij wel tot elkaar zeggen? Plotseling bleven ze staan, een wagen kwam van om de hoek gedraaid en stopte vlak voor hen. Een van de twee onbekenden opende de deur en beval meester Leemans in te stappen. Alvorens te gehoorzamen, draaide de advokaat het hoofd even om.

(22) SLECHTS een fraktie van een sekonde zag Hugo het bleek gelaat van zijn vader, maar ondanks de snelheid en ondanks de afstand las hij in diens blik een bevel: « Red de dokumenten te allen prijze! » Een moment later vertrok de auto bliksemsnel. De straat was toen weer verlaten en stil. Hugo liet zich op een stoel neervallen. Wat zou er gebeuren zodra zij vaststelden dat de zwarte tas slechts oude kranten bevatte? Hoe zouden zij meester Leemans behandelen?

(23) WARE het niet beter zich onmiddellijk te ontdoen van de gevaarlijke dokumenten van Marlier... Het was waarschijnlijk dat de ontvoerders van meester Leemans, eens van hun teleurstelling bekomen, naar zijn zoon zouden telefoneren om het met hem op een akkoord te gooien. Indien Hugo op dit ogenblik niet thuis was, zou mevrouw Leemans de boodschap ontvangen. Zou zij die schok doorstaan? Neen, alles wel beschouwd was het beter dat hij thuis bleef tot ze opgebeld hadden.

(24) UREN verliepen. Ze waren een marteling voor de arme Hugo. Eindelijk, het was bijna vier uur 's namiddags, rinkelde de telefoon. De jongen haakte vlug af. « Hallo! Ben ik wel bij meester Leemans? » Dat accent... Alhoewel hij dit slechts één keer had gehoord, zou Hugo het uit duizenden hebben herkend. « Ik ben de zoon van meester Leemans, antwoordde hij zo kalm en onverschillig mogelijk. Met wie heb ik de eer? »

DE AVONTURE

DE MEESTER

Dan en Carter vinden elkaar terug in de geheime basis. Zij vernemen dat de satelliet

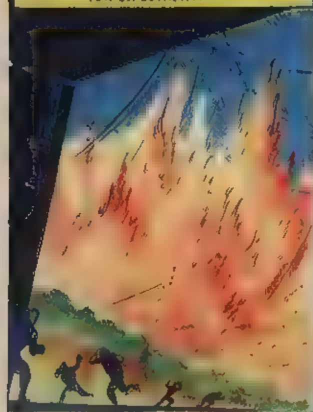

(Wordt voortgezet.)

N VAN DAN COOPER

VAN DE ZON

TEKST EN TEKENINGEN VAN ALBERT WEINBERG

...iet meer antwoordt. In Oeganda brak er een vreselijke bos-brand uit...

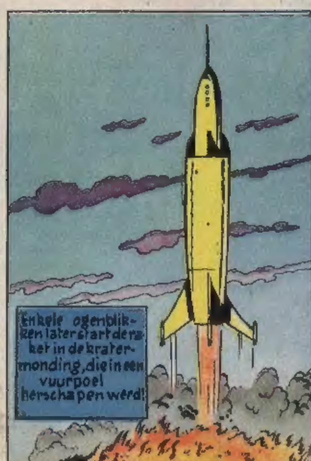

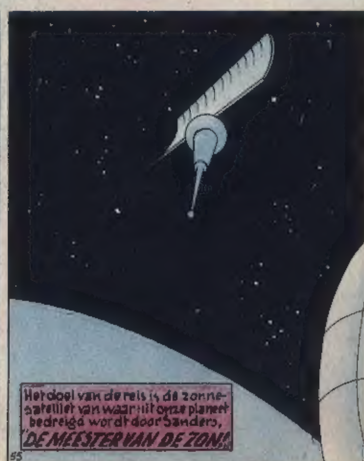

(Wordt voortgezet.)

DAT IS ROLEO !

ROLEO *is een moeilijke en gevaarlijke sport beoefend door de houthakkers van Noord Amerika, die met de vlottende boomstammen mee de stroom afdrijven. Waarin de sport eigenlijk bestaat zie je op de eerste foto. Beide rivalen staan op een boomstam en rollen deze door een behendig voetenspel in het water om en om. De winnaar is de speler welke er, dank zij zijn lenigheid en z'n schijnbewegingen, in gelukt z'n rivaal in het water te doen vallen. Tijdens het roleokampioenschap betwist te Rockford op de Rock River, verloor Laurence Bergeron (links), president van de roleoklub, van Sam Harris.*

DE POS

ANTWOORD OP DE TEST VAN DE WEEK

BEN JE EEN GENTLEMAN !

a) We zijn erg blij zo'n ridderlijke, beleefde, taktvolle jongen tussen onze lezers te tellen.

b) Je bent nogal nonchalant, nietwaar ? Je denkt er nooit aan dat hetgeen je zo ronduit zegt, mensen kan kwetsen. Tracht wat vriendelijker en taktvoller te zijn in de omgang.

c) Jij moet diskreter wezen, vriend, en meer eerbied hebben voor je evenmensen. Een beetje beleefder zijn kost toch heus niet zoveel moeite ! Probeer het eens.

HEEFT HET PAASEILAND GEEN MYSTERIE MEER ?

THOR Heyerdahl, je weet wel de man van de Kon-Tiki expeditie, keerde na een tweede bezoek aan het Paaseiland in Panama terug en verklaarde dat hij er meer dan ooit van overtuigd is, dat de éérste bewoners van de eilanden in de Stille Zuidzee Indianen uit Peru zijn geweest. Hij heeft nl. op de Zuidzee eilanden gebeeldhouwde steenblokken gevonden, die alleen in het Oude Peru werden gemaakt. Verder heeft hij op het Paaseiland een afbeelding ontdekt van een halve maanvormige kleine driemaster. Dergelijke scheepjes varen nog steeds op het Titicameer in Peru. De Indianen zouden met planken van balzahout naar de Polynesische eilanden gevaren zijn. De z.g. « Langoren » (deze Indianen dankten hun naam aan het feit dat zij de gewoonte hadden hun oren uit te rekken) zouden de grote beelden van het Paaseiland hebben gemaakt. Zij zouden nadien verslagen zijn door een stam van « Kortoren ». De mannen van de « Langoren », steeds volgens Heyerdahl, werden allen gedood maar de vrouwen vermengden zich met de inlanders. Het versterkt dorp Morongo Uta dat op het eiland Rapa-Iti werd ontdekt, vertoont volgens Heyerdahl een merkwaardige overeenkomst met de oude Incatempels uit Peru.

HEET EN KOUD

MEN heeft een ijskast gebouwd die werkt met de zonnestralen. Ongelooflijk en toch waar ! Het apparaat is uitgerust met een spiegel die de zonnestralen opvangt en ze concentreert op een reservoir met ammoniak gevuld. De gassen, samengeperst door de hitte, lopen dan langs een stel buizen, waar ze afkoelen, naar een verdamper, waar ze koude verwekken. Een originele koelkast, die echter alleen in de tropen kan gebruikt worden !

NIEUWS IN

● Een Amerikaanse filmmaatschappij had tweehonderd Navajo-Indianen aangeworven om op te treden in een western. Zes en tachtig kwamen aangesnord met een splinternieuwe, blinkende Cadillac !

● Heb je hoofdpijn ? Kauw dan chewing gum. Het laatste snufje op dit gebied is kauwgom met asperine... in Amerika, natuurlijk !

JEUGDIGE ALPINISTEN

UIT Italië wordt gemeld, dat de 9-jarige Emilio Stefanelli er in geslaagd is de Mont Blanc te beklimmen, en dat de 5-jarige Enzo Livi samen met zijn drie broers de top van de 3.560 meter hoge Presanella (berg in de streek van Trente) bereikte. En zo is de zoon van de beheerder van de berghut Segantini, die 2.600 meter hoog gelegen is. Hij moest zeven uren aan een stuk klimmen om z'n doel te bereiken. Kranig, hé !

WIE HOUDT MEN HIER VOOR 'T LAPJE ?

HET is beslist waar dat de Engelsen zeer beleefde mensen zijn, niettemin vraagt men zich wel eens af, wat voor bedoeling ze soms met hun hoffelijkheid hebben. Zo staat er voor de passagiers die in Dover van de boot komen, een telefooncel, waarop aan de buitenkant te lezen valt, dat de instructies voor het gebruik van de telefoon aan de binnenzijde in het Frans gesteld zijn speciaal voor de Franse reizigers. Dit is inderdaad zo. Aan de binnenzijde van de telefooncel is er één enkele instructie bevestigd en die is in het Frans. Ze luidt als volgt : **« Verzoek de telefoniste in het Engels aan te spreken. »**

WIST JE DAT ?

● Vogels, die hun eigen stem op gramofoonplaat horen, vreselijk boos worden en te keer gaan als duivels in een wijwatervat ?

Tilion

HET KORT

● Door een bepaalde dosis radioaktieve bestraling kan men voedsel voor tientallen jaren tegen bederf vrijwaren.

● Brian John Haigh van Yorkshire kreeg een speciale beloning omdat hij in de acht jaar dat hij naar de dorpsschool loopt, geen enkele keer te laat kwam en geen enkele dag verzuimde. Bravo voor Brian !

WEG MET DE MICROBEN!

MARTYNAS YCAS, Amerikaans professor, rekent er vast op dat de kunstmatige satellieten onze aardbol van alle microben zullen verlossen. De geleerde bol is er nl. van overtuigd, dat vele gevaarlijke microben en virussen niet op aarde geboren worden, doch in de ruimte ontstaan. Wanneer nu zo'n microbenleger naar de aarde toe komt, zou men het van op de kunstmatige satelliet met alle middelen kunnen verdelgen en de invasie van die ongewenste gasten beletten. De strijdkreet zou luiden : « Weg met de microben ! »

WAT WENSEN DEZE BENGELS ?

DIT kiekje werd genomen aan zee vlak bij de camionnette van « Kuifje ». En wat al deze bengels wensen ? Je hebt het geraden, het laatste nummer van «« Kuifje » !

3.000 TORNADOS

WIST je dat de tornado's die de U.S.A. teisterden genoteerd worden ? De laatste tien jaar werden er meer dan 3.000 geteld !

HET KLEINSTE TEATER

HET kleinste teater ter wereld is dat van Saint Paul de Vence bij Nice. Het heet « L'Autre Théâtre » en telt 50 plaatsen.

Het weekblad « KUIFJE » : 11e jaargang. Lombard Uitgaven, Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk* : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — *Publiciteit* : **PUBLI-ART**

KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 655.389 — *Abonnement : 5 fl. per kwartaal.*

Buitenland en Belgisch Kongo : 10 F. — Nederland : 50 cent.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Frankrijk : DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Paris IXe
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Kongo : KUIFJE KONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.K.).
Canada : 5090, avenue Papineau, Montreal 34 (Qué).

ABONNEMENT

	België	Buitenland Belgisch Kongo	Canada
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

Oplage gekontroleerd door Deven.

HET RAADSEL VAN ATLANTIS

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

Blake werd opgetild door een waterhoos en op een strand geworpen. Intussen vergezellen Irakos en Mortimer de krijger Kisin naar Itzamal, de hoofdstad van de Barbaren...

Kirin rent vlug langs de verlaten terrassen en binnenpleinen van het paleis en bereikt weldra de stadswal. Hij buigt zich over de brede muur en laat een lang gerekte kreet langs de rotsen galmen:

HOEJOEHOE!

De stem van Ikaros geeft antwoord. Onmiddellijk daarop trekt de krijger een lange koord met knopen van onder een rotssteen en gooit ze in de diepte. Sterke handen grijpen de koord en...

...een moment later zijn Ikaros en Mortimer reeds boven.

Alles gaat opperbest, heren. Ik kreeg het bevel over de lijfwacht van de koning en ik weet hoe u Atlantis kunt bereiken. Volg me vlug tot aan de tempel. Het feest is nog volop aan gang. We moeten er geraken voor de terugkeer van de tovenaars.

We volgen je!

Niemand let op de drie mannen die langs een zijdeur in de tempel van Hurikan sluipen.

De cellen liggen op het einde van de gang. Kom!

Blake werd heel ver van de plaats van de ramp geslingerd en dankt zijn leven aan het feit dat zijn uitrusting waterdicht is. Op 100 mijlen van de stad Itzamal komt hij, op een eenzaam strand, langzaam tot het bewustzijn...

Heavens! Ik kom van ver.... in welke richting moet ik nu gaan?

De kapitein komt overeind. Hij wankelt en struikelt bij iedere stap. Langzaam loopt hij tot bij een rotsblok...

Van daar kan ik me misschien oriënteren...

Nauwelijks heeft hij een blik op de horizon geworpen, of hij roept verrast uit:

Verdraaid! Ik word gek!... Die vuurtoren... die gebouwen... Is dat mogelijk?

Blake ziet inderdaad de gebouwen van de kustwacht, dezelfde die hij twee uren te voren verlaten heeft. De storm dreef hem niet in de richting van de hoofdstad, doch wierp hem naar zijn vertrekpunt terug...

Ik moet hier terstond vandaan geraken!

Te laat! Blake is zodanig van streek dat hij de spheros, die vlak boven zijn hoofd onbeweeglijk bleef hangen, niet heeft gezien.

Bij Zeus! Dat is de man die we zoeken!

Vooruit!

Vooraleer Blake eigenlijk begrijpt wat er gebeurt, verspert de spheros hem de weg en wordt hij door drie mannen met een rode armband omsingeld en overmeesterd...

U bent gevangen!

Ze werpen hem in de spheros...

Opdracht uitgevoerd! Vooruit maar en zie dat er hem niet overkomt. Magon wenst hem levend!

Goed, archon! (1)

(1) chef.

